

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: **obec Kozlov**
sídlem Kozlov 68
zastoupena JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2020, č.j. 36205/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH19545/2020-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 2.9.2020, č.j. 36205/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH19545/2020-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám
Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2020, č.j. 36205/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH19545/2020-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 20.5.2020, č.j. KUJI 43682/2020, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), zrušil povolení žalobce k provozování části vodohospodářského majetku „Vodovod Kozlov“, které mu bylo uděleno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 3.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJIP007JD81, ve znění navazujících rozhodnutí (identifikační číslo majetkové evidence /dále jen „IČME“/ 6105-671711-48460915-1/2), a dále zrušil povolení žalobce k provozování části vodohospodářského majetku „Vodovodní řady Kozlov“, které mu bylo uděleno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 28.4.2004, č.j. KUJI 6702/2004 OLVHZ, KUJIP007JD3Q 547408/2016, ve znění pozdějších rozhodnutí (IČME 6105-671711-00839591-1/1); důvodem pro zrušení povolení k provozování předmětného vodohospodářského majetku byl závěr krajského úřadu, že vlastníkem tohoto majetku je obec Kozlov (dále též „osoba zúčastněná na řízení“).
2. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad uvedl, že povolení k provozování ruší k části majetku, kterou vyčlenil z majetku IČME 6105-671711-48460915-1/2, konkrétně jde o místní infrastrukturní majetek v obci Kozlov předaný Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“) „smlouvou z roku 2000“, tj. dohodou o převodu movitého majetku ze dne 20.12.1996 (celkem se jedná o vodovodní řady v délce 3994,81 m, podle přejímkového listu č. 1/96, který byl přílohou dohody). Zbývajících majetek, který zůstal ve vlastnictví Svazu (č. MSJV6052350 vodovod a odbočení a č. MSJV60553960 – odbočení budování vlastní činností Svazu) bude nadále provozován pod IČME 6105-671711-48460915-1/2 (viz mapka coby nedílná součást rozhodnutí); jde o majetek vytvořený vlastní činností Svazu. Pokud jde o majetek „Vodovodní řady Kozlov“ (IČME 6105-671711-00839591-1/1), v tomto případě se ruší povolení k celému tomuto majetku (tento majetek podle krajského úřadu nikdy nepřestal být ve vlastnictví obce Kozlov, viz smlouvy o vkladu majetku do hospodaření Svazu).
3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí krajský úřad odložil vykonatelnost rozhodnutí ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování výše uvedeného majetku pro nového provozovatele.

I. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro zrušení povolení žalobce provozovat vodovod nebyly splněny podmínky dle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb.; žalobce prokázal, že má s vlastníkem vodovodu uzavřenou platnou smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17.12.1996, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „provozní smlouva“), která trvá minimálně do 31.12.2020.
5. Žalovaný se podle žalobce přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou vlastnického práva k danému vodohospodářskému majetku, když dovedl, že vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení.
6. Žalobce v odvolání uvedl konkrétní odůvodněné námitky, že vlastníkem je Svaz, který majetek nabyl bezúplatným převodem od osoby zúčastněné na řízení. Správní orgány podle žalobce posoudily otázku vlastnictví v rozporu s rozhodnutím krajského úřadu ze dne 30.4.2019, č.j. KUJI 34259/2019, sp. zn. OOSČ 586/2018 OOSC/26.
7. Podle žalobce je vodovod věcí movitou a vlastnické právo k němu lze převést pouze smlouvou, která však mezi Svazem a osobou zúčastněnou na řízení nebyla doposud uzavřena.
8. Pokud jde o vodovodní řady, jedná se o majetek s právem hospodaření, jehož vlastníkem je obec, k němuž má žalobce také doposud uzavřenou platnou provozní smlouvu. Podle žalobce se nabyvatel majetku v případě změny vlastnictví pronajaté věci stane ze zákona stranou provozní smlouvy ve vztahu k tomuto majetku a dochází k přechodu práv a povinností pronajímatele. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č. j. 26 Cdo 4497/2017-337.
9. Žalobce rovněž podrobnou argumentací dovozuje, že i část majetku, který byl do Svazu vložen na základě dohody o převodu majetku ze dne 20.12.1996, je stále ve vlastnictví Svazu. Rozhodnutím o předání majetku nelze nabýt vlastnické právo.
10. Podle žalobce také odstoupení osoby zúčastněné na řízení od provozní smlouvy nemohlo být učiněno platně. Osoba zúčastněná na řízení se podle žalobce pokusila od provozní smlouvy odstoupit v roce 2018 (podáním ze dne 11.4.2018). Pokud by vlastnické právo k vodovodu přešlo na osobu zúčastněnou na řízení ze Svazu v roce 2019 předáním, nemohla by v roce 2018 platně odstoupit od provozní smlouvy pro neplacení nájemného, neboť tou dobou neexistovala povinnost žalobce platit nájemné osobě zúčastněné na řízení (obci), neboť v té době nebyla v postavení pronajímatele vodovodu; uvedené žalobce namítal již v odvolání, avšak žalovaný se s touto argumentací v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalobce nájemné vždy platil a stále platí řádně a včas, a to způsobem upraveným v čl. 3 provozní smlouvy. Vystoupení obce ze Svazu ani případný převod vlastnického práva ze Svazu na obec podle žalobce bez dalšího neznamená, že zároveň zanikl i smluvní vztah z provozní smlouvy.
11. Žalovaný podle žalobce nezdůvodnil, proč nemají skutečnosti a důkazy předložené žalobcem vliv na právní závěr v dané věci.
12. Svoji argumentaci žalobce doplnil v podané replice a v podání ze dne 1.11.2022, v němž poukázal na navazující vývoj věci. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší

soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje na napadené rozhodnutí, které má za věcně správné, a v reakci na navazující postup žalobce poukazuje na to, že krajský úřad znovu z nepochopitelných důvodů zahájil řízení o žádosti žalobce ze dne 25.11.2020 o zrušení povolení k provozování vodohospodářského majetku, který je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, ač se jedná již o věc rozhodnutou (nyní napadeným rozhodnutím), a znovu odkazuje na své odstoupení od provozní smlouvy pro neplacení nájemného ze dne 11.4.2018. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. V posuzované věci není sporu o tom, že osoba zúčastněná na řízení ukončila své členství ve Svazu ke dni 1.1.2015. Sporné je splnění zákonných podmínek pro zrušení povolení žalobce k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. z důvodu nesplnění podmínek podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., s čímž souvisí mezi účastníky řízení sporná otázka vlastnictví tzv. vloženého majetku, tedy majetku, který byl předmětem dohody o převodu movitého majetku uzavřené mezi Svazem a osobou zúčastněnou na řízení.
18. Dále je sporným, zda mohlo být zrušeno povolení žalobce k provozování tzv. majetku s právem hospodaření (Vodovodní řady Kozlov). Tu žalobce namítá, že od provozní smlouvy ve vztahu k předmětnému majetku osoba zúčastněná na řízení platně neodstoupila.
19. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.

20. Podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb. zruší krajský úřad rozhodnutím povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace v případě, že provozovatel již nesplňuje podmínky pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace uvedené v odstavci 2 písm. a), b) nebo c). O zrušení povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace krajský úřad neprodleně informuje ministerstvo.
21. Podle § 160 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mohou veřejnoprávní korporace, jiné právnické osoby zřízené zákonem a právnické a fyzické osoby, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, za účelem plnění svých úkolů vzájemně uzavírat veřejnoprávní smlouvy.
22. Podle § 49 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), mají obce právo být členy dobrovolného svazku obcí za účelem ochrany a prosazování svých společných zájmů. Obce mohou vytvářet svazky obcí, jakož i vstupovat do svazků obcí již vytvořených. Členy svazku obcí mohou být jen obce.
23. Podle § 50 odst. 2 zákona o obcích jsou přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jeho stanovy, v nichž musí být uvedeno název a sídlo členů svazku obcí, název a sídlo svazku obcí a předmět jeho činnosti, orgány svazku obcí, způsob jejich ustavování, jejich působnost a způsob jejich rozhodování včetně určení nejméně tříčlenného orgánu svazku obcí, který schvaluje účetní závěrku svazku obcí sestavenou k rozvahovému dni podle zákona o účetnictví, majetek členů svazku obcí, který vkládají do svazku obcí, zdroje příjmů svazku obcí, práva a povinnosti členů svazku obcí, způsob rozdělení zisku a podíl členů na úhradě ztráty svazku obcí, podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu, obsah a rozsah kontroly svazku obcí obcemi, které svazek obcí vytvořily.
24. Podle čl. 8.1 stanov Svazu hospodářů svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyt vlastnícké právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodář s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.
25. Podle čl. 8.4 stanov Svazu vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:
 - a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:
 - majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
 - majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
 - převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
 - majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
 - majetek nabytý vlastní činností
 - b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)

c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po

31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.

d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:

- společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.

- místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci

26. Podle čl. 8.5 stanov Svazu svazek hospodář s majetkem, ke kterému nabyl a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.
27. Podle čl. 8.7 stanov Svazu v případě, že majetek svazek neprovozuje sám, uzavírá ke splnění povinností dle čl. 8.6 stanov, v souladu s ustanoveními zákona o zadávání veřejných zakázek v platném znění, zejména na:
- nájem a provozování vodárenských a kanalizačních zařízení s tím, kdo vlastní oprávnění dle platných předpisů
 - projektovou přípravu a zabezpečení staveb vodárenských a kanalizačních zařízení a ČOV s tím, kdo vlastní příslušné oprávnění k této činnosti
 - zajištění inženýrsko-investorské činnosti, stavební dozor, právní pomoc, vedení účetnictví, daňové poradenství a smlouvy na výkon jiných činností.
28. Podle čl. 12.4 písm. a) stanov Svazu může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství. Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.
29. Podle čl. 12.6 stanov Svazu vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním příspěvkem, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze

rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.

30. Podle čl. 12.7 stanov Svazu u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.
31. Podle čl. 12.8 stanov Svazu je při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.
32. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že rozhodnutí krajského úřadu a žalovaného se týká vodohospodářského majetku, který byl jednak předmětem dohody o převodu movitého majetku ze dne 20.12.1996, a dále majetku osoby zúčastněné na řízení, který byl Svazu předán na základě dohod „o vkladu do hospodaření“ ze dne 7.10.2003, 12.11.2004 a 9.5.2012.
33. Žalobce předně zpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že Svaz pozbyl vlastnické právo k tzv. vloženému vodohospodářskému majetku na základě dohody o převodu movitého majetku ze dne 20.12.1996. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevypořádal s řadou argumentů žalobce, tak v tom dává zdejší soud žalobci za pravdu. Argumentace žalovaného se v řadě ohledů s argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává nebo je velmi strohá. Zdejší soud však má za to, že pokud jde o samotné nosné důvody, o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají, je možné je (i s ohledem na zásadu procesní ekonomie) z části věcně přezkoumat, aniž by bylo třeba věc žalovanému vracet pouze k dalšímu podrobnému vypořádání každého dílčího argumentu žalobce; ty se totiž odvíjejí od nesouhlasu žalobce s tím, že předmětný vodohospodářský majetek (vyčleněný z majetku IČME 6105-671711-48460915-1/2), kterého se zrušení povolení k provozování týká, je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, a na to navazujícího závěru správních orgánů, že došlo k platnému odstoupení osoby zúčastněné na řízení od provozní smlouvy. K těmto závěrům správních orgánů nic nebrání zdejšímu soudu se vyjádřit.
34. Krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že jedinou podmínkou podle čl. 12.6 stanov Svazu k navrácení majetku je vystoupení obce (osoby zúčastněné na řízení) ze Svazu dle čl. 12.4 stanov, což osoba zúčastněná na řízení splnila. Současně však ze stanov Svazu nevyplývá, jakým způsobem má být obci majetek vrácen; stanovy v čl. 12.4 předpokládají, že po vystoupení obce ze Svazu budou do jednoho měsíce uzavřeny smlouvy o finančním a majetkovém vypořádání, kde by měly být vzájemné majetkové i finanční závazky vypořádány. Podle krajského úřadu stanovy předpokládají, že Svaz vrátí obci majetek v

rámci těchto smluv a že se tak stane brzy po vystoupení obce. Krajský úřad poznamenal, že ve stanovách je podmíněno finančním vypořádáním pouze navrácení místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do Svazu v době členství obce ve Svazu (podle čl. 12.7 stanov), což není posuzovaný případ. Svaz se podle krajského úřadu chová nezákonně, neboť nikdo nesmí těžit z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu. Dalším důvodem je podle krajského úřadu skutečnost, že dohody obcí o převodu hmotného majetku na Svaz do roku 2000 byly podepsány pouze starostou a nebyly odsouhlaseny zastupitelstvem, což je i případ osoby zúčastněné na řízení; tyto dohody tudíž nejsou podle krajského úřadu platné a vodohospodářský majetek nikdy nepřestal být ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení.

35. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podmínkou pro vrácení majetku je vystoupení obce ze Svazu a že tuto podmínku osoba zúčastněná na řízení splnila, avšak ze čl. 12.4 stanov nevyplývá, jakým způsobem má ke vrácení majetku dojít; je zde sice předpoklad, že po vystoupení ze Svazu dojde do jednoho měsíce k uzavření smlouvy o finančním a majetkovém vypořádání, není zde však řečeno, že uzavření smlouvy je jediným výlučným způsobem, jak může ke vrácení majetku dojít.
36. Správní orgány rovněž odkázaly na rozhodnutí krajského úřadu ze dne 30.4.2019, č.j. KUJI 34259/2019, sp. zn. OOSČ 586/2018 OOSC/26, jehož výrokem I. bylo rozhodnuto, že Svaz je povinen předat osobě zúčastněné na řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí vodovody a kanalizace specifikované a označené v protokolech o předání do správy takto: v přejímkovém listě č. 01/2003 připojeném jako příloha ke smlouvě o vkladu majetku do hospodaření ze dne 7.10.2003 (prodloužení veřejného vodovodu DN 63 mm v obci Kozlov), v přejímkovém listě č. 01/04 připojeném jako příloha ke smlouvě o vkladu majetku do hospodaření ze dne 12.11.2004 (prodloužení veřejného vodovodu IPE DN 53 mm v trati Losovnice v obci Kozlov) a v přejímkovém listě č. 01/012 připojeném jako příloha ke smlouvě o vkladu majetku do hospodaření ze dne 9.5.2012 (Kozlov – vodovod pro 4 RD – komunikace p.č. 523/3). Výrokem II. bylo poté stanoveno, že návrh osoby zúčastněné na řízení na určení vlastnického práva k věcem specifikovaným v přejímkovém listě č. 1/96 (vodovodní řady a veřejné části vodovodních přípojek v hodnotě 4 137 516,94 Kč) se zamítá.
37. I s odkazem na citované rozhodnutí ze dne 30.4.2019 žalovaný a krajský úřad dovodili, že specifikovaný místní infrastrukturní majetek předaný Svazu dle výše uvedených přejímkových listů je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (obce Kozlov). Pokud jde o výrok II. tohoto rozhodnutí, nejednalo se podle krajského úřadu o majetek, který by ve vlastnictví obce neměl být, nýbrž o kterém nemohl správní orgán rozhodovat; tím, že Svaz osobě zúčastněné na řízení majetek fyzicky předá, může tato vlastnické právo nabýt, dle charakteru jednotlivých věcí podle krajského úřadu postačí i konkludentní projev vůle Svazu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí také dodal, že se v případě majetku specifikovaného ve výroku II. citovaného rozhodnutí ze dne 10.5.2019 nejedná o rozhodnutí o tom, že Svaz je vlastníkem uvedeného majetku, jak tvrdí žalobce ve svém odvolání, nýbrž že dotčený majetek je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a po vrácení majetku Svazem získá osoba zúčastněná na řízení zpět i právo s ním hospodařit.

38. Zdejší soud k tomu dále uvádí, že v rozhodnutí ze dne 30.4.2019 č.j. KUJI 34259/2019, sp. zn. OOSČ 586/2018 OOSC/26, krajský úřad uvedl, že ze stanov Svazu vyplývá, že pokud obec vystoupí ze Svazu, je Svaz povinen jí majetek nabytý vkladem vrátit, přičemž ze Stanov neplyne, že by se tak mělo stát výlučně uzavřením jedné smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání.
39. Již bylo opakovaně judikováno, že vypořádání majetkového podílu obce ve Svazu představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.ř.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8). Krajský soud v Brně dále v rozsudcích týkajících se problematiky vypořádání majetku Svazu po vystoupení některých členských obcí opakovaně vyslovil, že úplná podoba (mechanismus) vypořádání majetkové účasti obce ve svazku ze stanov Svazu nevyplývá, **a proto bude podstatný právě způsob vypořádání majetkové účasti vystoupivších obcí a Svazu, ať již dohodou stran, či správním orgánem řešícím spor z veřejnoprávní smlouvy;** k postupu při vypořádání majetku Svazu zdejší soud odkazuje zejména na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, či ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, podle něhož *„může být předmětem vypořádání pouze majetek, který je ve vlastnictví svazku (žalobce). Právě tento majetek totiž tvoří podstatu podílu obce na svazku. Majetek ve vlastnictví obce, se kterým měl svazek pouze oprávnění hospodařit, není potřeba nijak vypořádávat (tj. transformovat podíl ve vlastnické právo k tomuto majetku). Tento majetek zůstává ve vlastnictví obce a svazek pouze ztrácí právo s tímto majetkem hospodařit. Rozhodnutí o tomto majetku výrokem I. napadeného rozhodnutí má tedy odlišný charakter od zbytku rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno skutečně o majetkovém vypořádání. Výrokem I. měl žalovaný skutečně pouze deklarovat povinnost svazku předat (příp. vydat či vyklidit) majetek, a to nikoliv z titulu vypořádání, nýbrž z titulu vlastnického práva obce a zániku práva svazku s tímto majetkem hospodařit. Odlišná povaha výroku I. ovšem nutně neznamená, že by spor o majetek vložený do hospodaření svazku měl být veden odděleně, nebo že by tento spor neměl povahu sporu z veřejnoprávní smlouvy. Pokud jde o povahu sporu o vrácení (předání, vydání, vyklizení) majetku vloženého do hospodaření žalobce, tento spor zřetelně souvisí s právy a povinnostmi zakotvenými v zakládací smlouvě a stanovách a je přímým důsledkem vystoupení obce ze svazku. Je jej proto nutno považovat za spor z veřejnoprávní smlouvy, o němž měl pravomoc rozhodnout žalovaný. A jelikož tento spor přímo vyplývá z ukončení členství obce ve svazku, úzce souvisí se samotným vypořádáním. Tato úzká souvislost je legitimním důvodem pro vedení společného řízení jak o nároku na předání majetku vloženého do hospodaření žalobce, tak o majetkovém vypořádání (jakkoliv vedení společného řízení v tomto případě nebylo nutností).“*
40. Podstatné pro posouzení sporné právní otázky podle zdejšího soudu je, zda k vypořádání majetku po vystoupení osoby zúčastněné na řízení ze Svazu vůbec došlo a jaký je jeho výsledek, tedy komu náleží k dotčenému majetku (části vyčleněné z majetku IČME 6105-671711-48460915-1/2) vlastnické právo. Ve světle již judikovaných závěrů správních soudů

nemůže zdůvodnění žalovaného v nyní posuzované věci v rámci soudního přezkumu obstát.

41. Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, Svaz „vznikl podpisem (veřejnoprávní) zakladatelské smlouvy ze dne 2. 7. 1993, jako dobrovolný svazek obcí dle tehdy účinného zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ...Aplikací přechodného ustanovení § 151 odst. 4 zákona o obcích, které říká, že svazky obcí podle tohoto zákona jsou dobrovolné svazky obcí, které byly dobrovolnými svazky obcí ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, je nutno dospět k závěru, že žalobce má povahu dobrovolného svazku obcí i ve smyslu nyní účinného zákona, konkrétně podle § 49 až § 53 zákona o obcích... Soud respektuje tento aspekt práva na samosprávu, kterou v této oblasti garantuje zákon o obcích, a připouští, že stanovy jako produkt vůle členů mohou i k úpravě způsobu vypořádání pro případ vystoupení obce ze svazku přistoupit různým způsobem. Jinými slovy řečeno obce mohou za účelem prosazování společných zájmů (v nynějším případě za účelem zajišťování zásobování vodou a odvádění a čištění odpadních vod) zřizovat dobrovolné svazky, případně přistupovat k již existujícím svazkům, přičemž nastavení pravidel jejich fungování je víceméně plně v jejich dispozici. Pokud stanovy upravují všechny obligatorní oblasti uvedené v § 50 odst. 2 zákona o obcích komplexním a úplným způsobem, nelze je dle soudu nad tuto úpravu dále doplňovat ani rozšiřovat. Tím by totiž došlo ke zpochybnění jednoznačně vyjádřené vůle jeho členů a k nepřijatelnému zásahu do jejich práva na samosprávu. Mají-li ovšem stanovy představovat jediný rozhodný lex contractus (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012), je nutné klást na ně vysoké obsahové nároky. Pokud by totiž byly v některých otázkách neúplné, resp. obsahovaly by mezeru, bylo by ji nutné překlenout za pomoci vnější právní úpravy – zejména s využitím analogie s instituty a principy soukromého práva. Obdobně by bylo nutné uvažovat i v případě, pokud by stanovy byly v některých otázkách nejasné či nejednoznačné, protože pak není možné presumovat jednoznačnou akceptaci konkrétního práva nebo povinnosti ze strany všech (popř. potřebné většiny) členů... V prvé řadě pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 je nutno chápat nikoliv jako přímé nároky obcí či svazku při ukončení členství, nýbrž jako (neúplný) mechanismus vypořádání majetkové účasti obce ve svazku. Konkrétní nároky tedy nelze dovozovat přímo z těchto pravidel, nýbrž až z provedeného vypořádání, které může mít formu smlouvy nebo rozhodnutí krajského úřadu. Dále z uvedeného plyne, že smlouva o vypořádání předpokládána v čl. 12.4 písm. a) stanov je toliko jednou ze dvou forem vypořádání. Smlouva o vypořádání je velice komplexním právním jednáním, zahrnujícím celou škálu práv a povinností, přičemž neshoda i ohledně relativně marginální části závazku může vést k tomu, že smluvní jednání nepovedou k úspěšnému konci. V tu chvíli existuje jediná možnost, jak majetkovou účast vystupující obce na svazku vypořádat, a to je autoritativní rozhodnutí správního orgánu (žalovaného). Nelze přitom učinit závěr, že by se předložením návrhu smlouvy o vypořádání navrhovatel vyvázal z „povinností“ stanovených v čl. 12 a druhá strana by se nepřijetím návrhu dostala do prodlení. Často ostatně nebude možné jednoduše určit, že neúspěch jednání o uzavření smlouvy o vypořádání zavinila pouze jedna strana. Jelikož obsah smlouvy o vypořádání stanovy do detailů nekonkretizují (ostatně o vypořádání části majetku ani nehovoří), nemůže být obsah smlouvy o vypořádání koncipovaný jednou smluvní stranou vnucen druhé smluvní straně, a to ani cestou nahrazení projevu vůle rozhodnutím správního orgánu. Bylo by absurdní tvrdit, že ten, kdo předloží návrh smlouvy jako první (jakkoliv by smlouva byla pro druhou stranu zjevně nevýhodná), splní své závazky a druhá strana již nemá jinou možnost, než návrh akceptovat, neboť v opačném případě se

dostává do prodlení. Z uvedeného plyne, že rozhodnutí žalovaného o vypořádání majetkové účasti obce na svazku má nutně konstitutivní povahu. Vypořádává totiž určitý majetek ve vlastnictví svazku tak, aby byl předán obci (tj. převedeno vlastnické právo na ni). Převést vlastnické právo přitom nelze jinak než konstitutivním výrokem ... Pokud by naopak měl žalovaný pouze deklaratorním výrokem rozhodovat o povinnosti žalobce převést na osobu zúčastněnou na řízení určitý majetek, nebyl by takový výrok příliš účinný, neboť osoba zúčastněná na řízení by se převedení vlastnického práva nemusela domoci (výrok by bylo možné exekvovat pouze ukládáním pokut, nikoliv přímým vynucením splnění povinnosti). Především by však takový výrok neodpovídal shora popsanému charakteru rozhodovací činnosti žalovaného. Jeho úkolem totiž není pouze deklarovat povinnosti uvedené ve stanovách, nýbrž komplexně vypořádat majetkovou účast obce na svazku, a tím plně nahradit smlouvu o majetkovém (popř. finančním) vypořádání. Obsahem této smlouvy přitom bezesporu taktéž není toliko deklarace již existujících povinností, nýbrž konstituování nových práv a povinností, včetně převodu vlastnického práva ...". Z citovaného závěru je zřejmé, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 30.4.2019, č.j. KUJI 34259/2019, sp.zn. OOSČ 586/2018 OOSC/26, jehož výrokem I. bylo rozhodnuto, že Svaz je povinen předat osobě zúčastněné na řízení v rozhodnutí vymezený majetek, takovým konstitutivním rozhodnutím ve smyslu citovaného rozsudku není.

42. Krajský soud v Brně se dále v citovaném rozsudku zabýval povahou dohod o převodu movitého majetku z obcí na Svaz a mimo jiné uvedl, že zda takovou dohodou došlo k standardnímu převodu vlastnického práva k předmětnému majetku na Svaz. Podle citovaného rozsudku je předmětem dohody převod vlastnictví z majetku předávajícího (v tamní věci se jednalo o obec Bítovčice) do vlastnictví přebírajícího. Dohoda zároveň obsahuje prohlášení Svazu, že daný majetek přijímá do svého výhradního vlastnictví. Samotná dohoda nikterak nenaznačuje, že by na Svaz byla převáděna pouze určitá práva. Předmětná dohoda obsahuje naopak zcela standardní ustanovení o převodu vlastnického práva. Stanovy Svazu zjevně počítají s nabýváním majetku do výlučného vlastnictví Svazu a nikterak nebrání tomu, aby Svaz takový majetek úplatně či bezúplatně nabyl přímo od členských obcí. Ze samotných stanov proto nelze dovozovat, že by Svaz od členských obcí mohl nabývat majetek toliko „neúplně“; pokud by takový důsledek byl skutečně zamýšlen, byl by ve stanovách jednoznačně vyjádřen. Za takové vyjádření nelze podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233, považovat pravidlo o vrácení majetku obci. Jedná se toliko o pravidlo pro vypořádání majetkové účasti obce na Svazu. Termín „vrátit“ je použit pouze z důvodu, že se jedná o majetek, který byl na Svaz převeden právě od členské obce, a je tím tudíž zdůrazňován princip, že vypořádání neplní toliko účetní (finanční) účel, nýbrž že mají obce zájem na vrácení konkrétního majetku, neboť tento konkrétní majetek má pro ně zvláštní význam. Uvedený termín nijak nevypovídá o tom, jaký právní institut je k vrácení využit. Tímto právním institutem může být buďto smlouva o majetkovém vypořádání nebo konstitutivní rozhodnutí žalovaného o vypořádání (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.7.2021, č.j. 31 A 103/2019-233).
43. Z výše citovaného rozsudku tedy pro nyní posuzovanou věc plyne, že osoba zúčastněná na řízení v souvislosti se vstupem do Svazu na něj dohodou o převodu hmotného majetku převedla své vlastnické právo, nicméně pouze tím, že ze Svazu vystoupila, toto vlastnické

právo k tomuto majetku zpět nenabyla. Stejně tak jej nenabyla ani na základě rozhodnutí krajského úřadu ze dne 30.4.2019 č.j. KUJI 34259/2019, sp. zn. OOSC 586/2018 OOSC/26, a nemohla jej tudíž nabýt ani fyzickým předáním majetku Svazem uloženým tímto rozhodnutím, které bylo navíc bylo učiněno s výslovnou výhradou Svazu, že předáním nedochází k převodu vlastnického práva (protokol o předání majetku ze dne 7.5.2019). Pokud jde o kategorie majetku vloženého do Svazu, tak Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, zdůraznil, že je „...nutno upozornit na skutečnost, že stanovy rozlišují mezi **majetkem vloženým do žalobce a majetkem vloženým do hospodaření žalobce** (viz např. čl. 8.4 a 8.5). ...majetek vložený do žalobce totiž podle názoru soudu představuje pouze formálně vytvořenou kategorii majetku, který má být sice odděleně evidován, ale je toliko podmnožinou větší skupiny majetku ve vlastnictví žalobce. „Vložení do žalobce“ nepředstavuje žádný speciální soukromoprávní titul, stanovy pouze pro majetek formálně zařazený do této kategorie stanoví určitá pravidla. Z hlediska stanov není rozhodné, z jakého titulu se žalobce stal vlastníkem tohoto majetku, podstatné je pouze to, že stanovy, smlouva či jiné relevantní právní jednání stanovilo, že má být daný majetek do uvedené kategorie zařazen.“.

44. Zdejší soud k věci dále doplňuje, že pokud jde o platnost dohod o převodu hmotného majetku uzavřených mezi obcemi a Svazem, tak uvedl-li krajský úřad, že tyto dohody jsou neplatné, neboť nebyly odsouhlaseny zastupitelstvem obce, tak není zřejmé, z jakých skutkových podkladů konkrétně ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení takovou skutečnost dovodil; v této části je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rovněž navazující právní úvahy krajského úřadu a žalovaného nemohou ve světle již vyslovených judikатурních názorů obstát. Zdejší soud k této otázce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13.8.2021, č.j. 29 A 237/2019-65, který se již touto problematikou ve vztahu k jiné vystoupivší obci zabýval a dospěl k závěru, že: „Pokud jde o otázku, zda pro vznik členství ve svazku obcí bylo nutné, aby zastupitelstvo žalobce schválilo smlouvu o vytvoření svazku obcí společně se stanovami, tak podle krajského soudu z tehdy účinné právní úpravy neplyne, že by pro členství žalobce ve svazku obcí bylo nutné, aby tak zastupitelstvo učinilo. Ke vzniku SVAK Jihlavsko, stejně jako k přijetí usnesení zastupitelstva žalobce, kterým bylo schváleno členství žalobce ve SVAK Jihlavsko, došlo za účinnosti „starého“ zákona o obcích, který předmětnou problematiku upravoval. Podle § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích platilo, že „[o]becnímu zastupitelstvu je vyhrazeno: rozhodovat o členství obce ve svazku a o vystoupení z tohoto svazku, o účasti obce v mezinárodních sdruženích místních orgánů a o členství obce v právnických osobách s mezinárodním prvkem.“ Tímto se právní úprava vzniku členství ve svazku obcí lišila od úpravy v novém zákoně o obcích, dle jehož § 84 odst. 2 písm. f) platí, že „[z]astupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách.“ Krajský soud přitom § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích považuje za speciální k § 36 odst. 1 písm. d) zákona o obcích, neboť přestože svazek obcí byl podle tehdy účinné právní úpravy zájmovým sdružením právnických osob, a jako takový byl taktéž podle § 20i zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění, považován za právnickou osobu, zákonodárce se rozhodl vymezit pravomoc zastupitelstva rozhodovat o členství ve svazku obcí zvlášť. Členství ve svazku obcí tak zákonodárce zjevně považoval za kvalitativně odlišné od založení či členství v právnické osobě. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, až „nový“ zákon o obcích, tj. zákon

č. 128/2000 Sb., o obcích [ve znění účinném do 31. 12. 2006 v § 84 odst. 2 písm. f), a ve znění účinném od 1. 1. 2007 v § 84 odst. 2 písm. e)], výslovně stanovil, že zastupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakladací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách. Podle současné právní úpravy by tak dle krajského soudu bylo zjevné, že starosta žalobce jednal nad rámec jemu svěřených pravomocí, pokud by bez souhlasu zastupitelstva podepsal zakladatelskou listinu svazku obcí. Předmětné jednání starosty žalobce ovšem takto nelze hodnotit prizmatem předchozí, tehdy platné a účinné právní úpravy, tedy zákona o obcích. Přechozí právní úprava totiž explicitně nevyžadovala, aby obec schválila zakladatelskou smlouvu a stanovy svazku obcí k tomu, aby mohlo vzniknout její členství v takovém svazku (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 276/2017-169). Tato skutečnost však dle krajského soudu v žádném případě ani v době účinnosti zákona o obcích nevylučovala, aby si zastupitelstvo obce předtím, než přistoupí k rozhodnutí o členství ve svazku obcí, vyžádalo veškeré podklady, nezbytné pro řádné a kvalifikované rozhodnutí o tom, zda k členství ve svazku obcí přistoupit či nikoliv... V nyní projednávané věci má krajský soud za to, že zastupitelstvo žalobce na zasedání dne 25. 6. 1993 jednoznačně (se souhlasem všech přítomných zastupitelů) rozhodlo o členství žalobce v SVAK Jihlavsko, přičemž starosta žalobce následně byl oprávněn podniknout veškeré nezbytné kroky k realizaci takto projevené vůle.“ Zdejší soud se s citovaným právním názorem plně ztotožňuje.

45. K otázce naplnění podmínek pro zrušení povolení žalobce k provozování Vodovodu Kozlov v rozsahu vymezeném prvostupňovým rozhodnutím zdejší soud uzavírá, že správní orgány nemohly vycházet z předpokladu, že Svaz vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku (tzv. vloženému majetku dle dohod o převodu majetku) pozbyl, či je dokonce nikdy nenabyl. Takový závěr je nesprávný a opírá se o důvody, které ve světle citované judikatury správních soudů neobstojí. V této části je tedy napadené rozhodnutí opřeno o nesprávné důvody a je nezákonné.
46. Z obsahu napadeného rozhodnutí dále plyne, že žalovaný mimo jiné i s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, dovodil, že závěr vyslovený krajským úřadem je správný (str. 10 napadeného rozhodnutí). K tomu zdejší soud uvádí, že sice není zjevné, o správnost jakého konkrétního závěru krajského úřadu se má jednat, nicméně uvedený rozsudek Nejvyššího soudu se týkal sporu statutárního města Jihlava a Vodárenské akciové společnosti, a.s. (žalobce v nyní posuzované věci) v civilním soudnictví. Z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu plyne, že „Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 293/2013 Sb. (dále jen „o.s.ř.“), a odůvodnil tvrzením, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyla dosud řešena, konkrétně otázky, zda po vstupu nabyvatele pronajaté věci do právního postavení pronajímatele splní nájemce povinnost platit nájemné i tím, že je uhradí původnímu pronajímateli (či jinému subjektu určenému dohodou s původním pronajímatelem). Zdůraznil, že ve smyslu § 680 odst. 2 obč. zák. nabytím vlastnictví vstupuje nabyvatel do právního postavení pronajímatele v jeho úplnosti, tj. stává se účastníkem nájemního vztahu se všemi jeho základními obsahovými atributy, a to včetně nároku na placení nájemného, splatného po tomto vstupu; podle § 663 obč. zák. patří totiž placení nájemného mezi pojmové znaky nájmu (v této souvislosti odkázal na rozhodnutí

Nejvyššího soudu z 31. října 1997, sp. zn. 2 Cdon 863/97, uveřejněné pod č. 11/97 časopisu Soudní judikatura, a z 23. července 2002, sp. zn. 26 Cdo 866/2002). Dodal, že důsledkem uvedené zákonné sukcese je tak mimo jiné přechod práva na nájemné za užívání pronajaté věci, jemuž odpovídá povinnost nájemce nájemné platit. Povinnost nájemce přitom směřuje vůči novému pronajímateli (nabyvateli), nikoli vůči jeho právnímu předchůdci. Ve vztahu k němu již totiž nemá nájemce právní důvod plnit, a pokud tak činí, jde o plnění bez právního důvodu. Nájemce tedy nemá právo volby, zda bude platit nájemné nabyvateli nebo původnímu pronajímateli (k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu z 30. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 906/2005). Z toho dovozoval, že po změně vlastnictví pronajaté věci splní nájemce svou povinnost platit nájemné pouze tehdy, poskytne-li příslušnou platbu novému pronajímateli a nikoli zašle-li ji na bankovní účet původního pronajímatele či subjektu určenému dohodou nájemce s původním pronajímatelem (zde mimo jiné zmínil rozsudek Nejvyššího soudu z 19. června 2003, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001). Dovolatel v dovolání – z důvodů tam podrobně rozvedených – vyjádřil nesouhlas s odvolacím soudem vysloveným názorem, že tento „závěr... by byl stejný, pokud by... dospěl k závěru, že právo hospodaření k předmětnému majetku měl v rozhodném období Svaz“...“. K tomu v citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „V posuzovaném případě nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovolatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o výši ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovolatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře zastává dovolací soud názor, že na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovolatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovolatel v dovolání rovněž poukázal).“ (zvýrazněno zdejším soudem). Je tedy zřejmé, že v citovaném rozsudku Nejvyššího soudu v řízení o dovolání otázka spornosti vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku vůbec nebyla vznesena, nýbrž byla řešena otázka placení nájemného v případě změny pronajímatele.

47. Pokud jde o ukončení provozní smlouvy ze strany osoby zúčastněné na řízení jejím podáním ze dne 11.4.2018 („Odstoupení obce Kozlov od smlouvy o provozování“, v němž je uvedeno, že přes výzvu obce žalobce neplatil k rukám obce nájemné za dobu od 1.7.2015), tak tato otázka je podstatná pro posouzení zákonnosti zbývajících částí prvostupňového rozhodnutí, která se týká majetku, o němž není mezi účastníky řízení

sporu, že jde o majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, k němuž měl Svaz pouze právo hospodaření (IČME 6105-671711-00839591-1/1), a který žalobce provozoval na základě provozní smlouvy.

48. Zdejší soud předně poukazuje na to, že ohledně této otázky nejsou závěry správních orgánů jasné v tom ohledu, jakým právním jednáním (zda odstoupením od smlouvy či výpovědí) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2020, č.j. 7 As 404/2019-66 (týkající se shodného žalobce a žalovaného jako v nyní posuzované věci), v tomto ohledu instruktivně předesílá hlediska, prostřednictvím kterých mají správní orgány eventuálně otázku ukončení provozní smlouvy přezkoumatelným způsobem posoudit: *„Kasační soud posoudil napadené správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikатурních závěrů a ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. I podle názoru Nejvyššího správního soudu se stěžovatel v napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentací žalobce a) uplatněnou v rámci odvolacího řízení ohledně neplatnosti výpovědi i odstoupení od provozní smlouvy. Lze souhlasit i s tím, že v situaci, kdy je aplikace veřejnoprávní normy podmíněna existencí soukromoprávního oprávnění, musí správní orgán podrobně zkoumat, zda dané oprávnění existuje, a zároveň to, zda bylo učiněno právní jednání, které na něj má vliv, a to jako předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Dle kasačního soudu si stěžovatel neujasní, v důsledku kterého jednání a kdy mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Zároveň si neujasní režim této smlouvy, ani se jím ve svém rozhodnutí řádně nezabýval.“* (shodně viz bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 5 As 23/2020-109, a bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu 18.3.2021, č.j. 1 As 330/2020-80). V dalším řízení je na žalovaném, aby si ujasnil, zda a na základě jakého úkonu došlo k ukončení provozní smlouvy, dále rovněž jakého majetku se eventuální odstoupení či jiný úkon osoby zúčastněné na řízení týká, a rovněž aby řádně vypořádal všechny argumenty vznesené k tomu žalobcem v odvolání (zejména body 43 až 52 odvolání). Dále zdejší soud poznamenává, že s ohledem na skutečnost, že je vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního orgánu, nemůže se zabývat či jakkoli zohlednit navazující vývoj popisovaný (rozporuplně) žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, pokud jde o eventuální ukončení provozní smlouvy v důsledku běhu času; tato argumentace nechť je uplatněna před správními orgány.
49. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce odkazoval na listiny, které již jsou součástí správního spisu; jeho obsahem soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39). Pokud jde o návrhy na dokazování rozsudky soudů, ty jsou zdejšímu soudu jednak známy z jeho úřední činnosti a nadto nejde o důkazní návrhy ke sporným skutkovým otázkám. Pokud jde o důkazní návrhy obsažené v doplnění žaloby ze dne 1.11.2022, jedná se důkazní návrhy směřující k aktuálnímu skutkovému stavu, tedy nikoli ke skutkovému stavu ke dni rozhodování správních orgánů. Proto zdejší soud tyto důkazy neprovedl.
50. S ohledem na výše uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu

vysloveným v tomto rozsudku; osud prvostupňového rozhodnutí závisí na navazujících úvahách žalovaného.

V. Náklady řízení

51. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
52. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Pokud jde o podání žalobce ze dne 1.11.2022 „Návrh žalobce na přednostní projednání a rozhodnutí věci“, v němž je vylíčen navazující vývoj věci, nejedná se o úkon právní služby, který se mohl jakkoli promítnout v posouzení věci; podle zdejšího soudu tudíž není důvod klást náhradu nákladů s tímto úkonem spojených k tíži žalovaného. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
53. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobě na řízení zúčastněné právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2022

David Raus v.r.
předseda senátu